

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **T. O.**, zastoupen Mgr. Filipem Jakovidisem, advokátem se sídlem Bohumínská 1553, 735 32 Rychvald, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2012, č. j. JMK 81954/2012, sp. zn. S-JMK 81954/2012/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 31. 7. 2012, č. j. JMK 81954/2012, sp. zn. S-JMK 81954/2012/OD/Ša bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy ze dne 23. 5. 2012, č. j. MUBR 70181/2011, sp. zn. MUBR-S 70181/2011 OSVD, zamítnuto a rozhodnutí Městského úřadu Břeclav (dále jen „správní orgán I. stupně“) bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2012 byl žalobce uznán vinen, že dne 13. 10. 2011 ve 14:06 hod. na dálnici D2 v úseku km 54,2 – směr jízdy Bratislava, při řízení motorového vozidla tov. zn., r.z., jel naměřenou rychlostí 158 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, tj. 5 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 153 km/hod. V daném úseku je dovolena maximální rychlost jízdy 130 km/hod. Překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu pro jízdu na dálnici mimo obec minimálně o 23 km/hod. Tímto jednáním spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c) odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s ust. § 18 odst. 3 citovaného zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 26. 9. 2012 doplněnou podáním ze dne 7. 11. 2012 namítl žalobce, že napadené rozhodnutí žalovaného je nesprávné a nezákonné, neboť okamžitá rychlost žalobcova vozidla nebyla zjištěna nezpochybnitelně. Policejní orgán použil k měření rychlosti vozidla radarový měřič rychlosti RAMER AD9 T, v. č. 09/0394. Na základě žalobcem získané informace k zařízení RAMER AD9 bylo ověřeno, že Ředitelstvím služby dopravní policie Policejního prezidia ČR nebyl vydán žádný metodický pokyn, který by upravoval postup policistů při používání zařízení, kdy při obsluze zařízení se policisté řídí návodem k obsluze, který je součástí každého zařízení. Z údajů uvedených na pořízené fotografii předmětného vozidla radarovým měřičem rychlosti vyplývá, že byl na radarovém měřiči nastaven dosah 60 m, přičemž z návodu k obsluze citovaného radarového měřiče se dosah 60 m, tj. maximální citlivost, nastavuje pouze za mimořádně špatných meteorologických podmínek nebo při bočním odstupu od osy měřených vozidel větším než 12 m. V úředním záznamu Policie ČR, KŘP JMK, ze dne 13. 10. 2011 je uvedeno, že ve chvíli provádění měření byla neztížená viditelnost. Záznam dále obsahuje sdělení, že vzdálenost měřeného vozidla a radaru v okamžiku měření nastavuje obsluha radaru, kdy tato vzdálenost je zpravidla 60 m. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že vzhledem k příznivým meteorologickým podmínkám v době měření, mohlo být nastavení citlivosti měření jednotky na 60 m odůvodnilo pouze vzdáleností bočním odstupu od osy měřených vozidel větších než 12 m. Z výpovědi obsluhy radaru však nevyplývá, že by byl zvolen dosah právě na základě této vzdálenosti bočního odstupu, když policista obsluhující radar sám uvedl, že vzdálenost se zpravidla nastavuje na 60 m, z čehož lze usuzovat, že obsluha radaru se zřejmě nezabývala zkoumáním, zda boční odstup od osy měřených vozidel je větší než 12 m, a tedy zda tato vzdálenost opravňuje obsluhu radaru k nastavení dosahu na citlivost 60 m, přičemž provedení tohoto zkoumání je vždy zapotřebí, neboť u dosahu 60 m, tj. největší citlivosti měřicí jednotky, je větší pravděpodobnost vzniku reflexí, která má následně za následek nesprávnost měření. Již v odvolání namítl, že správní orgán nezkoumal zda bylo nastavení radarového měřiče rychlosti ohledně citlivosti měřicí jednotky v souladu s předepsanými pravidly k užívání tohoto radarového měřiče uvedenými v Návodu a zda tedy došlo ke splnění

povinností stanovených pro správné použití předmětného měřicího přístroje. Žalovaný k žalobcově námitce pouze v napadeném rozhodnutí uvedl, že správnímu orgánu nepřísluší jakkoliv hodnotit aktivitu Policie ČR při provádění dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Dle názoru odvolacího správního orgánu je nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřicího zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv, přičemž odvolací orgán především přezkoumává, zda se obviněný přestupku dopustil či nikoliv. Odvolací správní orgán pak považuje provedení důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení za nadbytečné. S uvedeným stanoviskem žalobce nesouhlasil, neboť má-li mu být prokázáno spáchání skutku, musí mu být prokázána i správnost měření.

Dále namítl, že žalovaný se též nedostatečně vypořádal s námitkami, pokud jde o dodatečné prokázání, že předmětné vozidlo r.z. řídil skutečně obviněný, zejména pokud se týká předvolání svědků - policejních příslušníků zastavující vozidlo. Na základě výše uvedeného proto navrhl, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 9. 1. 2013 poukázal na to, že žalobce v žalobě uvádí naprosto totožné skutečnosti, které již uvedl v odůvodnění odvolání ze dne 11. 7. 2012. S podanou žalobou žalovaný nesouhlasil, napadené rozhodnutí považuje za správné a důvodné..

K námitce žalobce stran postupu policistů při měření rychlosti a vypořádání, uvedl, že k těmto námitkám se podrobně vyjádřil na straně 4 svého rozhodnutí a tímto na ně odkázal. Opodstatněnost své argumentace podpořil rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 57 A 75/2010 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, www.nssoud.cz.

K námitce žalobce týkající se dostatečného prokázání, že předmětné vozidlo řídil skutečně žalobce, uvedl, že rovněž odkazuje na své rozhodnutí, zejména pokud se týká předvolání svědků Václava Vévody, jehož obsahová část je zaznamenána v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný byl toho názoru, že postupoval správně, ztotožnil-li se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a odvolání žalobce zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 13. 10. 2011, úřední záznam ze dne 13. 10. 2011 sepsaný s podpraporčíkem Stanislavem Kolaříkem, záznam o přestupku z měřicího zařízení – silniční

radarový rychloměr AD9 T, v. č. 09/0394, ověřovací list č. 255/10 vystavený dne 1. 12. 2010 autorizovaným metrologickým střediskem K22, dále popis, kdy a jak bylo měřidlo zkoušeno, podmínky měření naměřené hodnoty, výsledek zkoušky s tím, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Platnost ověření podle příslušných platných předpisů byla provedena ke dni 30. 11. 2011. Ověření bylo provedeno dne 1. 12. 2010. Dále se ve spise nachází výpis z evidenční karty řidiče, který spáchal již devět přestupků, z toho se jedná již o pátý přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Dne 14. 3. 2012 byl vydán správním orgánem I. stupně příkaz č. j. MUBR 18838/2012, sp. zn. MUBR-S 70181/2011 OSVD, jímž byl jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c) odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč. Proti příkazu podal odpor, správní orgán I. stupně ve věci nařídil ústní jednání na den 23. 5. 2012, žalobce ač byl řádně a včas předvolán prostřednictvím právního zástupce (doručenka ze dne 4. 5. 2012), k ústnímu jednání se nedostavil, rovněž ani jeho zmocněnec advokát Mgr. Filip Jakovidis. Vzhledem k tomu, že žalobce i jeho právní zástupce byli řádně a včas předvoláni, žalobce se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil k jednání a správnímu orgánu nebyly známy důvody jeho nepřítomnosti, taktéž i jeho zmocněnce, věc byla posouzena dle § 74 zákona o přestupcích. Byl proveden výslech svědka – policisty Dálničního oddělení Podivín praporčíka V. V. Poté bylo vydáno rozhodnutí o vině za popisované protiprávní jednání a uložena sankce. Dne 14. 6. 2012 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně odvolání žalobce a podána žádost o prodloužení lhůty k odůvodnění odvolání, které nebylo vyhověno, rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Mezi účastníky není sporu, že dne 13. 10. 2011 ve 14:06 hod. na dálnici D2 v úseku km 54,2 – směr jízdy Bratislava, při řízení motorového vozidla tov. zn., r.z., jel řidič naměřenou rychlostí 158 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$, tj. 5 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 153 km/hod. V daném úseku je dovolena maximální rychlost jízdy 130 km/hod. Spornou otázkou zůstává, zda byl řádně zjištěn skutkový stav ve věci správnosti postupu policistů při měření

rychlosti a zda v době, kdy mělo dojít ke spáchání skutku, bylo vozidlo skutečně řízeno žalobcem či nikoliv.

Žalobce tedy jednak kritizuje správnost napadeného rozhodnutí, které naopak pokládá za nezákonné a dále, že žalovaný ke skutkovým zjištěním dospěl na základě nedostatečně provedených důkazů. Krajský soud v Brně na tato žalobcova tvrzení konstatuje, že podle ust. § 3 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dostatečně vyložil, jakým způsobem přezkoumává napadená správní rozhodnutí a sice např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz uvedl: „pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem shledal zjištění skutkového stavu žalovaný za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů, či utváření závěru o skutkovém stavu a z jakého důvodu nepovažoval důvodnou právní argumentaci žalobce v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“ Také v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud rozvedl: „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné názory.“ Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodování určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede a které nikoliv. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci Krajský soud v Brně k závěru, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu. Z provedeného dokazování v rámci správního řízení bylo přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání popisovaného přestupku ze strany žalobce. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí mimo jiné tím, že uhne vlastní argumentaci. Rozsah jeho tvrzení pak určuje rozsah soudního přezkumu ve správním soudnictví (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, www.nssoud.cz).

Porovnáním žalobních námitek s odvolacími námitkami soud zjistil, že tyto jsou v podstatě totožné, tzn. že uvedenými námitkami se žalovaný podrobně zabýval již v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 31. 7. 2011, byť s jeho argumentací vyslovil žalobce nesouhlas.

Ohledně námitek k postupu policistů při měření rychlosti vozidla shledal soud provedené důkazy za dostačující a dodatečné prokazování, zda policisté byli proškolení k užívání tohoto měřicího zařízení zamítl. Soud po zhodnocení důkazů provedených ve správním řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. K námitce týkající se výhrad k měření se soud v zájmu sjednocení judikatury musel ztotožnit s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 57 A 75/2010-29, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54. Krajský soud neshledal, že by dokazování provedené v rámci správního řízení bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Je zřejmé, že oba správní orgány vycházely z oznámení Policie ČR ze dne 13. 10. 2011, č. j. KRPB-462-3/PRPO-2011-KOS, z úředního záznamu Policie ČR ze dne 13. 10. 2011, ze záznamů z měřicího zařízení AD9 T, v. č. 09/0394, z ověřovacího listu č. 255/10 vystaveného dne 1. 12. 2010. Z předložených důkazů je nepochybné, že k překročení dané rychlosti došlo, naměřená rychlost byla naměřena správně a byla naměřena zařízením, které bylo také doloženo ověřovacím listem, z něhož vyplývá, že jej lze používat k měření rychlosti a kdy měřidlo splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy. Ověření bylo provedeno dne 1. 12. 2010 s dobou platnosti do dne 30. 11. 2011. Soud nemá důvod pochybovat o výsledcích měření. Je nepochybné, že ve spise založený ověřovací list měřicího zařízení se vztahuje k zařízení, kterým bylo měření uskutečněno. Z vytištěné fotografie je zřejmé, že mimo údajů o dni, čase a rychlosti jsou zaznamenány i údaje identifikující měřicí zařízení dle jeho čísla, přičemž toto číslo je identické s číslem na ověřovacím listě. Ověřovací list byl vystaven autorizovaným metrologickým střediskem, tedy autoritou, která má k této činnosti příslušné oprávnění, a to na základě platných právních předpisů vztahující se k této činnosti. Proto i soud záznam z měřicího zařízení považuje za způsobilý důkazní prostředek o tom, že žalobce maximálně povolenou rychlost překročil. Soud nemá rovněž pochybnosti o neplatnosti ověřovacího listu a nemá také pochybnosti, že měřicí zařízení bylo obsluhováno policisty k této činnosti proškolenými. Je nutno i zdůraznit, že správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadené rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Hodnotit aktivitu Policie ČR nepřísluší ani správním orgánům při provádění dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Příslušníkům policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, neboť bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupku na videozáznam a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku, kdy daného účelu nelze dosáhnout stacionárními měřicími zařízeními. Je tedy nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřicího zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. Neobstojí proto námitka žalobce, že skutkový stav, z něhož žalovaný správní orgán I. stupně vyšel, nebyl dostatečně zjištěn. Lichá je tak i výtká, že žalovaný pochybil, pokud se nevypořádal s tvrzenou tzv. neprůkazností záznamu z měřicího zařízení, resp. že okamžitá rychlost vozidla, které měl řídit žalobce, nebyla zjištěna nezpochybnitelně.

Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, o jaké podklady se při svém rozhodování opřel a jak je hodnotil. Mimo jiné se opřel i o ověřovací list č. 255/10, založený ve správním spise, podle nějž vozidlo splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy a měření bylo provedeno v době platnosti ověření. Soud má proto za to, že žalovaný správně vyhodnotil věrohodnost záznamu.

Opodstatněná není ani výtká žalobce o tom, že je nesprávný závěr žalovaného, pokud dovodil, že citovaný přestupek, jenž je mu kladen za vinu, spáchal právě žalobce. Dle soudu bylo ve správním řízení bezpečně zjištěno, že žalobce byl řidičem vozidla, jemuž bylo naměřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, žalobce byl jako řidič vozidla zastaven a kontrolován bezprostředně po spáchání přestupku hlídkou Policie ČR, které předložil potřebné doklady, na jejichž základě byl identifikován. Žalobce sám nezpochybnil při sepisu oznámení přestupku, že byl řidičem uvedeného vozidla a jeho totožnost byla bezpečně zjištěna a také bylo bezpečně zjištěno, že rychlost žalobce činila v době měření 158 km/hod. Žalobce sice při sepisu oznámení přestupku se odmítl vyjádřit a podepsat jej, z úředního záznamu Policie ČR ze dne 13. 10. 2011 sepsaného podprap. Stanislavem Kolaříkem však vyplývá, že požadoval přestupek projednat před správním orgánem. Uvedl, že „o peníze mu nejde, ale nechce přijít o body“. Provádění dalších důkazů, jak již uvedeno shora v odůvodnění soudního rozhodnutí, pokládal soud za nadbytečné, neboť dostatečnou právní sílu měl důkaz – výslech svědka policisty Dálničního oddělení Podivín prap. Václava Vévody dne 23. 5. 2012, který potvrdil, že radar obsluhoval osobně, který dále uvedl, že předmětné vozidlo měl nejprve pod vizuální kontrolou, v závěrečném úseku, který se prolínal s jeho, pak hlídka na likvidačním stanovišti. To znamená že vozidlo bylo neustále ve vizuálním kontaktu hlídkou policie. Zcela vyloučil, že po zastavení vozidla a ztotožnění řidiče by byl jako podezřelý z přestupku oznámena jiná osoba. K povětrnostním a provozním podmínkám sdělil, že viditelnost nebyla snížena, nepršelo, provoz byl střední spíše slabší.

Jelikož se jak ve správním řízení, tak i v soudním řízení neprokázala obhajoba žalobce, tj. že nejvyšší povolenou rychlost překročil, případně že byla překročena jinou osobou v postavení řidiče, je nutno dojít k závěru, že po skutkové stránce ob stojí závěr o spáchání přestupku. Stejně tak ob stojí závěr, že to byl právě žalobce, kdo byl řidičem vozidla, kterému bylo naměřeno překročení maximální povolené rychlosti.

Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsáním způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c) odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 18 odst. 3 citovaného zákona. Ob stojí proto právní závěr žalovaného, že žalobci bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku, a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu opodstatněnou, a proto ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, soud proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová